

Bella Andre

Liever dan ooit

Een bruiloft als uit een sprookje. Een huwelijksreis vol vuur en
passie. Een leven lang liefde en geluk.

Een novelle in de *New York Sullivans*-serie

Vertaald door Textcase

Een berichtje van Bella

Ik vond het zo tof om te schrijven over die dubbele bruiloft in *Het ritme van mijn hart* en er waren zo veel fantastische lezers die me schreven hoe fijn jullie het vonden om meer te horen over jullie favoriete Sullivans, dat ik wist dat ik nog veel meer Sullivan-verhalen wil gaan schrijven.

Ik heb altijd een warm plekje in mijn hart gehad voor Smith Sullivan, de held van *Kom in mijn armen*, het zevende boek dat zich in San Francisco afspeelt. Smith is niet alleen sexy en briljant, hij is ook een echt familiemens. Het was echt een cadeautje om meer tijd te besteden aan een van mijn favoriete stelletjes tijdens hun romantische, grappige en sexy huwelijksreis. Ik hoop dat jij het net zo leuk vindt om meer over hen te lezen.

Als dit de eerste keer is dat je over de Sullivans leest, dan kan dat prima zonder dat je eerst de andere boeken moet lezen. Elk boek staat op zichzelf, bovendien is er een stamboom van de familie Sullivan op mijn website: <http://bellaandre.com/sullivan-family-tree> zodat je snapt hoe alle boeken op elkaar aansluiten!

Veel leesplezier,
Bella Andre

p.s. Er verschijnen binnenkort nog veel meer liefdesverhalen over de Sullivans! Zorg dat je je aanmeldt voor mijn nieuwsbrief <http://bellaandre.com/newsletter> zodat je geen enkele aankondiging misloopt.

Meld je aan voor Bella's nieuwsbrief over nieuwe publicaties

bella@bellaandre.com

<http://www.BellaAndre.com>

Bella op Twitter

Bella op Facebook

1

Smith Sullivan was de grootste geluksvogel van de hele wereld.

Een paar uur geleden had hij eeuwige liefde beloofd aan Valentina Landon, met al hun familie en vrienden om hen heen tijdens een intieme bruiloft in Summer Lake. Ze had hem haar hart gegeven, haar hele hart: met al het lichte, het donkere, het gave, het verwonde, het rauwe. En hij zou zijn echtgenote altijd blijven aanbidden.

Echtgenote.

Een fijner woord bestond er niet.

Smith had zesendertig jaar op haar gewacht en eigenlijk had hij niet durven hopen dat er een vrouw bestond die hem niet alleen maar wilde om zijn beroemdheid, zijn succes, zijn geld. Maar Valentina had al die zorgen en al die angsten weggenomen.

Vanaf het moment dat hij haar had ontmoet, toen ze nog de acteerloopbaan van haar zus Tatiana managede, had hij het geweten. Valentina was bijzonder.

Vanaf de eerste blik, het eerste woord dat ze zei, de eerste keer dat ze hem aanraakte, hem kuste, was hij in haar ban geweest. Ze was doorgedrongen tot de echte Smith Sullivan, die hij zelden aan iemand buiten zijn familie liet zien.

Ze had niet gewild dat hij haar het hof maakte, ze wilde geen relatie met een acteur en het idee dat ze in de schijnwerpers zou belanden had ze verschrikkelijk gevonden. Maar hij kon haar gewoon niet loslaten. Als het moest, zou hij voor haar knokken. Hij zou alles doen om zijn liefde voor haar te bewijzen. Hij verlangde naar haar met een hartstocht die zo diep, zo oprecht was, dat zijn wereld op zijn grondvesten trilde als hij met haar vrijde, elke keer weer.

Wonder boven wonder voelde zij precies hetzelfde voor hem.

‘Daar is het.’ Hij wees tussen de bomen door naar het chalet in het bos dat de bestemming was van hun huwelijksreis.

‘Het is perfect.’ Ze kneep in zijn hand en haar glimlach warmde hem van binnen en van buiten. ‘Ik hou van je.’

‘Ik hou ook van jou.’ En hij kon niet wachten om alleen met haar te zijn.

Eindelijk eens helemaal alleen met haar.

Of ze nu samen met hun familie waren of op de werkvloer aan de slag gingen met de cast en crew van de films die ze schreven, produceerden en regisseerden, altijd hadden ze de hele tijd mensen om zich heen. Mensen die ze gelukkig graag mochten, dat wel, maar toch hadden ze nooit genoeg tijd met z’n tweetjes.

Eén week samen in de bossen van Maine was een godsgeschenk. En hij wilde van elke seconde genieten.

Gelukkig was de reis met zijn privéjet van het New Yorkse Adirondack-gebergte naar het vliegveld van Bangor in Maine vlekeloos en snel verlopen. Op weg naar het chalet was het verkeer niet zo druk als anders geweest, alsof alle andere automobilisten wisten dat ze vanavond pasgetrouwde stelletjes het leven niet moeilijk moesten maken. Lamplicht verlichtte de ramen en de veranda van de blokhut in het schemerdonker en gaf alles een sprookjesachtige sfeer.

Tot nu toe was alles perfect. Maar het zou nog veel beter worden zodra hij samen met Valentina in het huisje was. Zodra hij haar kleren kon uittrekken en haar met zijn lichaam kon laten voelen dat hij echt meende wat hij had gezegd toen hij zijn huwelijksgelofte uitsprak. Ja, hij wist heus wel dat hij nog een heel leven met haar voor de boeg had, maar sinds de ceremonie van de bruiloft was hij met het uur meer naar haar gaan verlangen.

Hij parkeerde de huurauto naast het huisje, sprong naar buiten en haastte zich om de auto heen. Hij maakte haar portier open en tilde Valentina in zijn armen op.

Ze zag eruit alsof het haar duizelde omdat hij zo snel bij haar was, terwijl zij nog niet eens haar veiligheidsgordel had losgemaakt. ‘Dit deed je precies zo, die eerste avond dat we samen waren,’ zei ze zacht terwijl ze haar armen om zijn hals vlijde, ‘nadat we terugkwamen van Alcatraz.’

‘Het enige wat ik wilde was dat je van mij zou zijn.’ Hij kuste haar. Het was maar een voorproefje en maakte zijn verlangen alleen maar dieper. ‘En nu ben je van mij. Eindelijk.’

‘Ik ben altijd al van jou geweest. Vanaf het moment dat we elkaar ontmoetten, was mijn hart van jou.’

Terwijl hij haar mond weer veroverde, kwam hij in de verleiding om haar op de zachte bodem van dennennaalden neer te leggen en onder de hoge bomen met haar te vrijen. Met alleen de nachthemel en de geur van de oceaan om hen heen.

Maar hij wist wel beter. Hij wist dat een acteur, iemand die zo beroemd was als hij, altijd kon rekenen op een drone die ergens rondhing en hem in de gaten hield, hem filmde, zijn privacy schond, ook al nam hij nog zo veel voorzorgsmaatregelen. Hij wilde geen tijd verspillen met gezeur over hoe zwaar het was om in de schijnwerpers te moeten leven, en Valentina dacht er precies zo over. Maar op dit moment had hij er goed de balen van.

Hij duwde met zijn voet het portier dicht en liep met grote stappen naar de deur van het chalet. Naar de volledige en totale privacy die binnen op hen wachtte. Hij wist al dat ze de slaapkamer waarschijnlijk niet zouden halen, dat ze elkaar de kleren van het lijf zouden scheuren zodra de deur achter hen dichtviel.

God, hij kon gewoon niet wachten. Zelfs die paar seconden die het kostte om de sleutel in het sleutelgat te steken en de deur open te maken leken hem veel en veel te lang te duren.

Smith had geen oog voor het interieur van de blokhut toen hij de deur had dichtgedaan, de sleutel had omgedraaid en zijn mond

weer op die van Valentina kon drukken. Aan de manier waarop haar tong zijn mond binnenglipte en langs zijn tong gleed, aan de geluidjes die ze maakte, kon hij merken dat ze net zo had uitgekeken naar deze zeven kostbare dagen en nachten met z'n tweeën.

Het leek wel alsof de tijd trager ging toen hij zijn handen over haar hele lichaam liet gaan en haar tegen de deur drukte. Over haar goudkleurige huid lag een rozige gloed van hartstocht. En haar ademhaling ging net zo snel als de zijne.

Ze zag er prachtig uit met haar donkerblauw gestreepte topje en spijkerbroek, de kleren die ze na afloop van hun receptie had aangehouden, voordat ze naar Maine waren vertrokken. Hij nam zich voor om precies dezelfde kleren voor haar te kopen na afloop van hun huwelijksreis en greep met beide handen het katoen beet om haar topje van haar lijf te scheuren.

'Smith?' Onverwacht klonk er een stem achter hen. De vrouw schraapte haar keel. 'Valentina?'

Smith kon nog maar net een vloek binnenhouden. En al was Valentina duidelijk net zo geïrriteerd dat ze nu nóg langer moesten wachten voordat ze met elkaar konden vrijen, toch legde ze haar hand tegen zijn wang en gaf ze hem nog een zacht kusje, maar stapte ze achter hem vandaan met een glimlach op haar gezicht.

'Cassie.' Ze liep op Smiths nichtje af en omhelsde haar. 'Bedankt dat we in jouw huisje mogen logeren, deze week.'

'Graag gedaan,' zei Cassie, die oprecht schuldbewust en geïrriteerd keek. 'En het spijt me echt verschrikkelijk dat ik nog hier was toen jullie aankwamen. Ik had mijn auto niet achter het huis moeten parkeren. Dan hadden jullie tenminste geweten dat ik er nog was.'

Smith had een paar seconden nodig om zijn frustratie te verbijten, maar draaide zich toen om en liep naar zijn nicht om haar een stevige knuffel te geven.

Toen hij over haar schouder keek, zag hij pas hoe ze haar best had gedaan om het huisje op hun komst voor te bereiden. Er stond een enorme vaas lelietjes-van-dalen op de eettafel, bloemen die veel voor hen betekenden, met ernaast een koeler met een fles champagne erin plus een aantal andere flessen wijn, een grote schaal vers fruit en allerlei andere dingetjes om een pasgetrouwd stelletje te verwelkomen.

‘Dat had je allemaal niet hoeven doen, Cassie.’ Toen pas viel het kwartje. ‘Jij bent dus vroeger weggegaan van de bruiloft, speciaal om dit allemaal voor ons klaar te zetten.’

‘Ik wilde dat alles helemaal perfect was voor jullie. En een belangrijk onderdeel was,’ zei ze met een glimlachje, ‘dat er geen nichtje in huis was om de sfeer voor jullie te bederven. Dus daarom...’ Ze liep de keuken in om haar tas te pakken. ‘Daarom feliciteer ik jullie nog een keer en wens ik jullie een heel fijne week toe.’

‘Blijf nog even,’ zei Valentina. ‘We zien je maar zo zelden. Blijf nog eventjes. Alsjeblieft.’

Cassie keek naar Smith en haar stilzwijgende vraag was zonneklaar: trek je het nog wel om nog langer familie om je heen te hebben?

Maar dat was nu juist het punt: Smith was niet alleen voor Valentina gevallen vanwege haar exotische schoonheid. Hij was niet tot over zijn oren verliefd op haar geworden vanwege haar duizelingwekkende intelligentie en talent. En het ging hem er ook niet alleen maar om dat ze nog warmbloediger en wilder was dan hij ooit had kunnen dromen, als ze de liefde bedreven.

Hij had zijn hart aan haar verloren omdat familie voor haar net zo veel betekende als voor hem.

‘Valentina heeft gelijk. Het is veel te lang geleden dat we hebben bijgepraat. We trekken een van die flessen wijn open en dan vertel je ons hoe het ervoor staat in jouw leven.’ Hij draaide de

kurkentrekker in de kurk terwijl hij vroeg: 'Hoe gaat het met jouw suikerbakkerij?'

'Goed,' zei ze. Ze haalde drie wijnglazen uit de kast. 'Druk.'

'Fijn om te horen,' zei Valentina. Ze liepen naar de zithoek, waar Cassie een haardvuur voor hen had aangemaakt. 'Je hebt zo veel talent. Ik laat iedereen die foto zien van de schatkist die je hebt gemaakt voor onze vorige film. Ze kunnen nauwelijks geloven dat je dat allemaal van suiker hebt gemaakt.'

Ze gingen op de bank zitten en Valentina nestelde zich tegen Smith aan. Ze was warm en rook heerlijk. Smith kon zijn ongeduld nauwelijks beheersen, zo graag wilde hij met haar alleen zijn. Hij vroeg aan Cassie: 'En hoe zit het met die man met wie je iets hebt?' Hij kon niet op zijn naam komen.

'Over hem hoeven we het niet meer te hebben,' zei zijn nicht grimmig. 'Als ik moet kiezen tussen suiker en hem, dan kies ik suiker.'

Smith voelde voor haar net zo'n grote beschermingsdrang als voor zijn zussen. 'Als hij je op welke manier dan ook heeft gekwetst –'

'Nee.' Ze schudde haar hoofd. 'Het stelde weinig voor.' Ze fronste haar wenkbrauwen en nam een slok wijn. 'We pasten gewoon niet bij elkaar. Maar mijn futloze liefdesleven is niet echt een goed onderwerp op dit moment. Vooral niet omdat ik jullie twee zojuist heb gestoord terwijl...' Haar wangen werden roze. 'Je weet wel, het enige wat pasgetrouwde mensen altijd willen.'

Ze zette haar lege wijnglas op de salontafel en stond op. 'Ik wil heus wel een keer bijkletsen, maar deze avond is van jullie. De hele week is van jullie. Ik heb de koelkast goed voorzien van alles en nog wat, dus jullie hoeven er niet uit om boodschappen te doen als jullie daar geen zin in hebben.'

Smith kon het waarderen dat zijn nichtje begreep hoe graag hij een week lang van de radar wilde verdwijnen.

Cassie omhelsde Valentina en gaf hem daarna een zoen op zijn

wang. 'Bel me aan het eind van de week als je zin hebt om samen wat te eten. En als je daar geen zin in hebt,' zei ze met een knipoog, 'dan voel ik me totaal niet beledigd.'

Valentina liep met Cassie naar haar auto terwijl Smith hun koffers uit de huurauto haalde. Hierna zou er verder helemaal geen reden meer zijn om het chalet uit te gaan.

Smith Sullivan was een man met genoeg geld en macht om te krijgen wat hij wilde. Maar zeven dagen en zeven nachten met Valentina voor hemzelf, dat was niet in geld uit te drukken.

En hij kon geen seconde meer wachten om mevrouw Valentina Sullivan tot de zijne te maken.

2

Toen Valentina binnenkwam, zag ze dat Smith op haar wachtte. Haar hart sprong op zodra ze hem zag.

Ze kon nog steeds nauwelijks geloven dat hij van haar was. Deze fantastische man die meer liefde in zich had dan wie dan ook. Het kon natuurlijk geen kwaad dat hij ook overdonderend knap was. Lang, breed, gespierd. Met een gezicht dat zo mooi en sexy was, dat het overal ter wereld harten sneller liet kloppen.

Ze likte langs haar lippen terwijl hij naar haar bleef staren vanaf de andere kant van de woonkamer, met die intens sensuele blik die haar altijd vlinders in haar buik bezorgde.

‘Valentina.’

Toen hij op haar af liep, bleef ze doodstil staan alsof ze aan de grond genageld was. Hoe kon ze haar benen in beweging krijgen als het haar maar nauwelijks lukte om helder na te denken? Hij was de enige die haar bij haar volledige naam noemde in plaats van gewoon ‘Val’, en de manier waarop hij ‘Valentina’ zei zette haar in vuur en vlam.

‘Eindelijk zijn we alleen,’ zei hij toen hij voor haar stond.

De spanning die ze in zijn stem hoorde, voelde ze zelf ook in haar buik. Hun werk op een filmset begon vaak bij zonsopgang en liep meestal door tot na zonsondergang, dus ze waren het gewend om elke gelegenheid aan te grijpen om even onder elkaar te zijn, zelfs al was het maar tien minuutjes in een montagekamer of kleedruimte in de studio. Zeven dagen en zeven nachten alleen was het grootste huwelijkscadeau dat ze elkaar hadden kunnen geven.

Pas toen hij zijn armen naar haar uitstak, kwam ze weer in beweging. Ze legde haar handen om zijn achterhoofd op het moment dat hij zijn handen om haar middel liet glijden en keek in